

Бакуменко Валерій Данилович,

д.держ.упр., проф., професор кафедри організації виробництва, бізнесу та менеджменту,
ХНТУСГ імені Петра Василенка, м. Харків
ORCID 0000-0001-7292-637X;

Попов Сергій Афанасійович,

д.держ.упр., проф., завідувач кафедри гуманітарних та соціально-політичних наук,
ОРІДУ НАДУ, м. Одеса,
ORCID 0000-0002-0729-9581;

Вошко Інна Василівна,

слухачка ОРІДУ НАДУ,
директор КРП «Центр первинної медико-санітарної допомоги»
Новоград-Волинської міської ради, Житомирська обл., м. Новоград-Волинський,
ORCID 0000-0002-4939-4018

УДК: 320.27.555

doi: 10.34213/db.20.02.00

ПУБЛІЧНА ПОЛІТИКА ЯК ПРЕДМЕТ ПРАКТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ

Публічну політику досліджено, як предмет практичної діяльності публічного управління та адміністрування. Структуровано та охарактеризовано політичну сферу суспільства, в межах якої розглянуто владне і громадське політичні середовища. Проаналізовано поняття «політика», «публічна політика», «публічна влада», «публічне адміністрування» і прикметник «публічний». З'ясовано їх місце, роль і сутність у політичному процесі, уточнено поняття «публічна політика». Побудовано й охарактеризовано моделі політичної діяльності публічної влади, сформульовано поняття «політична діяльність публічної влади».

Ключові слова: політика; політика держави; публічна політика; публічна влада; публічне адміністрування; діяльність; процес; модель; суб'єкт.

Постановка проблеми. Публічна політика (далі – ПП), політична діяльність публічного управління та адміністрування (далі – ПУА) є його невід'ємною функцією, законом і закономірністю, суспільно значущим способом цілеспрямованого збереження, функціонування і розвитку суспільства. В Україні сформовано конституційні та нормативно-правові засади механізмів ПП, посилено їх стратегічну спроможність [1] шляхом реформування державного управління (далі – ДУ) як головного суб'єкта ПП. Новочасне зростання ролі ДУ в суспільстві, процеси його демократизації актуалізували теоретико-прикладний дискурс щодо розуміння сучасних новацій у механізмах ПП.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Різні аспекти ПП розглядають у своїх працях В. Абрамов, Є. Гордієнко, В. Карлова, О. Жадан, Д. Клиновий, О. Кілієвич, Т. Лукіна, А. Надточний, С. Овчаренко, В. Скуратівський, С. Телешун, Н. Статівка, Я. Чернятевич, Н. Ярош [2, с. 138–141]; Н. Колісніченко [3], О. Пухкал, О. Гомоляко [4], О. Чальцева [5], Ю. Ковбасюк, К. Ващенко, Ю. Сурмін [6], В. Бакуменко, О. Красноручський [7, с. 121–159]; С. Бондар, В. Горник, С. Кравченко, В. Кравченко [8]; Е. Афонін, Я. Бережний, О. Валецький [9], А. Чемерис [10] та ін. Зокрема, актуальними є напрацювання Н. Колісніченко, О. Чальцевої, які більш поглиблено розкривають сутність соціально-політичного феномену «ПП». Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми зосереджено на з'ясуванні сутності публічної політики як предмета практичної діяльності публічного управління та адміністрування.

Мета статті полягає у формуванні теоретико-прикладних засад ПП як предметно-практичної діяльності ПУА. Використання методів моделювання, зокрема описову узагальнено-структуровану модель, дозволяє сформулювати такі засади, що поєднують поняття, теорії, концепції, моделі та ін. Більш поглиблене розуміння сутності предмета цього дослідження забезпечать моделі політичної діяльності суб'єктів ПУА.

Виклад основного матеріалу. Поняття «публічна політика» засновано на категорії «політика». Використання останньої започатковано Арістотелем (384–322 рр. до н.е.) [11]. Зміни конкретно-історичних домінант, актуальність політики обумовили подальшу еволюцію її ознак, наповнили її новим змістом в античну добу, часи Середньовіччя, Відродження і Нового часу [12]. Політика постала об'єктом вивчення філософії, політології, соціології, в т. ч. і ПУА. Її досліджували М. Вебер, Н. Макіавеллі, В. Парето, К. Маркс, пов'язували політику з прагненням особи до влади або впливу на неї; джерелом сили, директивного примусу. Ці дослідники виокремили такі функції політики: *управління, підтримання порядку, збереження стабільності у соціумі, авторитарний розподіл цінностей тощо*. Т. Парсонс, Д. Істон, Г. Алмонд [12] та інші визначили функцію управління першорядною в політиці.

Посилення ролі ДУ у суспільстві, процесів його демократизації обумовили узвичаєння поняття «державна політика» (наприкінці ХХ ст.). Новочасним є поняття «публічна політика», яке утверджується в галузі знань «ПУА». Словник ПУА узагальнено трактує поняття «політика» як *курс або систему цілей, заходів, засобів і узгоджених дій; певним чином скерована діяльність для досягнення цілей у певній сфері або галузі* [2]. Цьому поняттю притаманна полісемія, слабка пристосованість до ПУА внаслідок його іншомовного походження, багатоваріантного перекладу, запозичення його основних ознак з інших галузей знань. Так, в англomовній літературі застосовано два поняття – «politics» і «policy» [13]. Перше є предметом політології й розуміється як *середовище взаємодії політичних суб'єктів громадськості, метою якої є пошук компромісів для: досягнення, утримання та реалізації влади індивідами й соціальними групами задля здійснення власних запитів і потреб; використання інститутів публічної влади для реалізації своїх суспільно значущих інтересів і потреб*. Поняття «policy» (в аспекті ПУА) трактується як *план, курс або напрям дій, прийнятий і дотримуваний владою, керівником, політичною партією тощо* [6].

Для з'ясування особливостей політики загалом і в т. ч. в аспекті ПУА, розглянемо її у вимірі типових сфер суспільства (рис. 1). Так, Тлумачний словник української мови трактує поняття «політика», як *загальний напрям, характер діяльності держави, певного класу або політичної партії* [14, с. 1043].

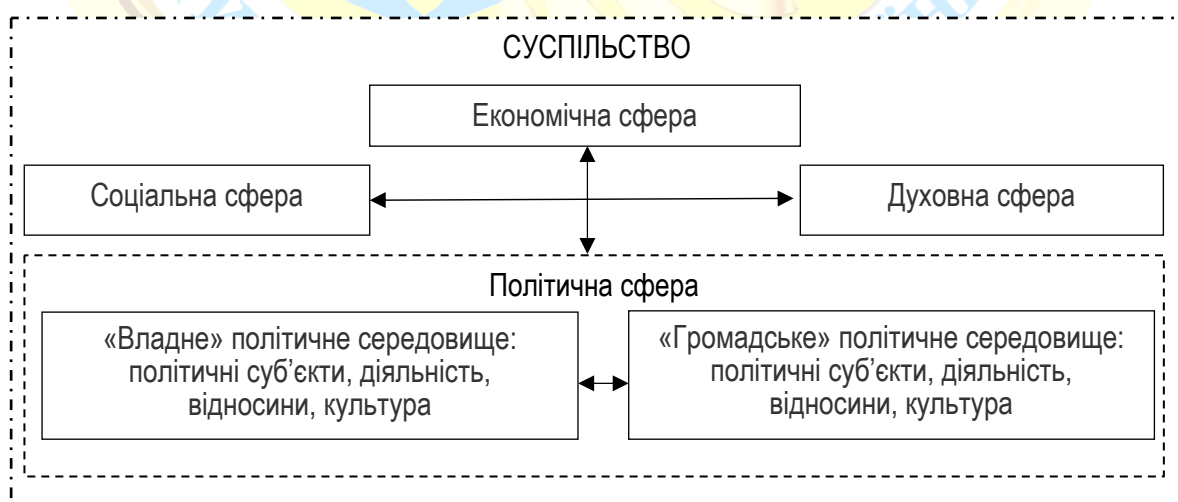

Рис. 1. Типові складові суспільства

«Владне» середовище поєднує суб'єкти публічної влади, а «громадське» – суб'єкти громадськості: партії, суспільно-політичні й громадські об'єднання, рухи тощо. «Громадське» середовище виробляє власні політичні рішення (програми), завдяки яким мобілізує частину суспільства шляхом цілеспрямованої їх популяризації, прагне впливати на політичний курс публічної влади. Особливостями «владного» середовища є те, що: його політична діяльність офіційно унормована; її суб'єкти наділені легітимними повноваженнями з вироблення, прийняття і реалізації політико-правових рішень (за обов'язкової участі громадськості), які мають вплив на все суспільство. В цих середовищах утворюються відносини передусім між їх внутрішніми суб'єктами та їх взаємодія із зовнішніми суб'єктами. Політична культура є загально суспільним явищем і формується під впливом потреб і інтересів окремих груп суспільства. «Владна» культура обумовлена домінуючими загально суспільними цінностями, потребами і інтересами щодо збереження, функціонування і розвитку суспільства шляхом здійснення політики держави.

Більш поглиблене уявлення про ПП, як предметно-практичну діяльність ПУА, надають класична і системно-діяльнісна моделі [15, с. 69–78]. Перша розкриває діяльність через мету, процеси, інструменти і результати. У загальних рисах мета «владної» і «громадської» діяльності співпадають; вона стосується пошуку політичного рішення, яке б забезпечило досягнення *можливого, узгодило компроміси, бажане і об'єктивно досяжне*. Процеси, інструменти і результати цих діяльностей відмінні. Зокрема, «владним» результатом є: офіційно унормовані політико-правові рішення (Концепція, Стратегія, Програма, інше), спрямовані на збереження, функціонування і розвиток суспільства загалом (окремих його сфер) і обов'язкові для виконання всіма його суб'єктами. «Громадськими» рішеннями є Програми політичної партії, спрямовані на мобілізацію певної частини суспільства з дотримання обраного політичного вектору.

Наведені вище судження розмежували предмети політичних діяльностей

суб'єктів влади і громадськості; сформували підґрунтя для формулювання ознаки відповідних понять. Додаткові невизначеності вносить термін «public», переклад якого у різних словосполученнях набуває інших значень. Опираючись на Тлумачний словник української мови [14, с. 1187] щодо трактування цього терміну, ПП можна розглядати, як *таку, що є загально суспільною цінністю, яка відбувається в присутності публіки (людей), є прилюдною і торкається її інтересів* [16]. О. Чальцева [5], протиставляючи терміни «публічний» і «приватний», стверджує, що перший позначає *спосіб відкритого і прозорого регулювання реально існуючих інтересів у суспільстві*. Звісно, що таким правом наділена державна влада за участі громадськості. Слід зазначити, що сучасні англо-українські словники термін «public» перекладають залежно від контексту: суспільний, державний, народ та ін. [5]. Якщо мова йдеться про ДУ, то словосполучення «public policy» [17] перекладається, як «державна політика». Тобто, відкритий і прозорий курс дій держави. Це аспект підкреслює Д. Андерсон [18]: «публічна політика» – *це політика, що виробляється урядовими чиновниками і органами влади і торкається суттєвої кількості людей*. Він характеризує ПП, як: цілеспрямовану діяльність влади на досягнення певних цілей; реальну дію уряду; відгук на політичні запити суспільства.

Термін «публічна влада» допоки не використовується в Конституції України (далі – КУ) [19]. Застосовуються терміни «місцеве самоврядування», «державна влада» (поєднує законодавчу, виконавчу і судову влади), «політика держави». Останнє словосполучення є більш вдалим. КУ визначила суб'єктами політики держави Верховну Раду України (єдиний орган законодавчої влади, у т. ч. з унормування засад політики, затвердження загально державних програм), органи державної влади і органи місцевого самоврядування. Головним суб'єктом здійснення політики держави визначено *Кабінет Міністрів України* (вищий орган у системі органів виконавчої влади). Словник ПУА [2] трактує поняття «публічна влада», як *форму влади, яка поєднує передусім виконавчу владу і владу місцевого самоврядування, наділена правом, здатністю і*

можливістю забезпечувати належне функціонування і розвиток суспільства за широкої участі громадськості. У цьому випадку прикметник «публічний» додатково позначає участь у політиці держави суб'єктів громадськості. Відтак, більш доцільним є трактування поняття «публічна політика» (Словник ПУА [2]) як курс дій органів публічного управління і суспільних інститутів, що базується на узгодженні і зближенні позицій заінтересованих сторін і спрямований на досягнення суспільно значущих цілей і виконання пов'язаних з ними завдань. Взаємовідносини цих суб'єктів є унормованими, як соціальний діалог [20].

Цей же Словник акцентує увагу на публічно-адміністративних складових ПП: публічна проблема; її основні цільові групи і кінцеві адресати; задекларовані наміри; певна кількість рішень і дій; інституційована програма дій, ін. Даний аспект розкриває О. Чальцева [5], спираючись на діяльнісний підхід (Г. Лассуел [21]), англо-саксонське розуміння ПП як інструмент розв'язання соціальних проблем; використання кількісних методів аналізу в науці і практиці ПУА. Словник ПУА [2] поняття «публічне адміністрування» трактує як вид організаційно-розпорядчої діяльності публічних службовців, спрямованої на підготовку і впровадження публічно-управлінських рішень, управління персоналом, надання публічних послуг. Таке адміністрування здійснюється на професійній (неполітичній) основі, а у разі потреби, залучаються неурядові партнери для спільного вирішення проблем.

Зазначені вище судження дозволяють стверджувати, що словосполучення «публічна політика» застосовується тільки у контексті політичної діяльності публічної влади. Виходячи з цього, можна поняття «публічна політика» трактувати, як прогресивний результат діяльності державної влади і громадськості, отриманий шляхом публічного формування і реалізації унормованих політико-правових рішень, спрямованих на збереження, функціонування і розвиток суспільства.

Більш поглиблене уявлення про ПП, як предметно-практичну діяльність ПУА розкриває системно-діяльнісна модель [15], яка відображає її як відкрити

систему, яка поєднує головні взаємозв'язані складові (політичний і управлінський процеси, ресурси), провідні види і способи їх супроводу, зовнішнє оточення (рис. 2).

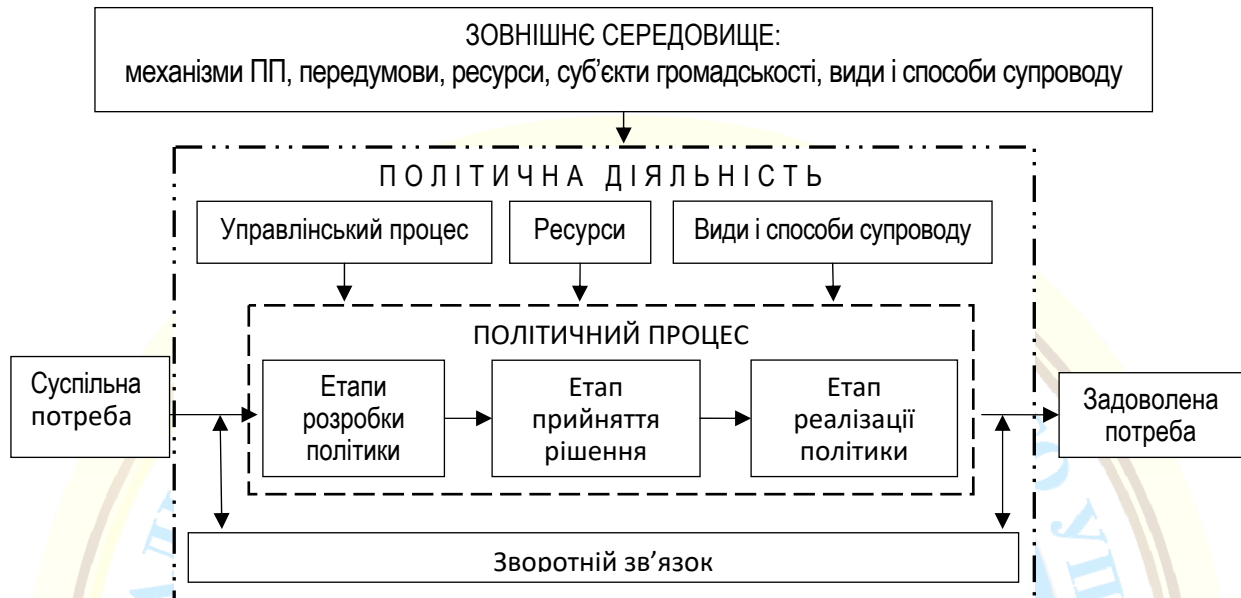

Рис. 2. Складові політичної діяльності ПУА

Політичний процес є технологією, що забезпечує взаємозв'язок між суспільною потребою і вже вдоволеною потребою шляхом поетапного вироблення і реалізації ПП (політико-правового рішення) з використанням відповідних інструментів публічного адміністрування (рис. 3). Управлінський процес (рис. 2) є супровідним по відношенню до політичного процесу. Перший процес формує вихідний продукт-рішення, головна мета якого спрямована на досягнення основних результатів другого процесу. Оскільки ПП торкається масштабних і довгострокових суспільних змін, що спричинить різноманіття невизначеностей, то найімовірніше управлінський процес має бути заснований на методології стратегічного менеджменту.

Ступінь готовності *ресурсів* (рис. 2) має вирішальне значення для успішного здійснення ПП. Основними з них є: *кадрові ресурси*, які володіють необхідними професійними компетентностями, підготовлені державні менеджери «проривного характеру», керівництво публічної служби з розвинутим стратегічним мисленням; *матеріальні ресурси* – необхідне

обладнання, матеріали, приміщення та ін.; *інформаційно-інтелектуальні ресурси* – це науково-прикладні джерела, монографії, науково-методичні рекомендації, нормативно-правові настанови, статистичні дані, аналітичні огляди кращого світового досвіду зі здійснення ПП тощо; запозичені корисні моделі, програмні продукти, бази даних, раціональні пропозиції, власні завершені й незавершені розробки, інше; *фінансові ресурси*, які включають державні бюджети всіх рівнів, фінанси міжнародної технічної допомоги, інші законодавчо не заборонені джерела.

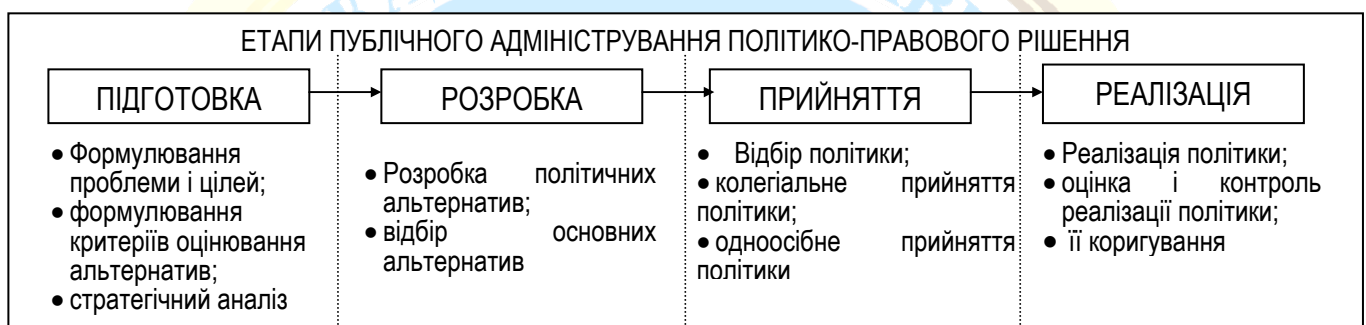

Рис. 3. Типова структура моделі політичного процесу.

Важливими *ресурсами є «можливості»*, передусім як необхідні внутрішні передумови: попередній і поточний досвід успішного здійснення ПП; перспективні й цінні напрацювання для майбутнього; мотиваційний механізм активізації потенційних фахівців зі здійснення ПП; сформована політична культура в ПУА, його відкритість до змін, достатня кількість активних публічних службовців з відповідною ментальністю і швидким сприйняттям ідей, наявність належної політико-орієнтованої комунікації. *Види і способи супроводу* (рис. 2) забезпечують належне здійснення навчання, досліджень і комунікації; методологічного і технологічного забезпечення, політичної культури. *Зворотній зв'язок* (рис. 2) виконує двояку функцію: *по-перше*, постає зворотною інформацією («практика → потреби») про наслідки впровадження ПП і нові потреби суспільного розвитку: спрацьовує закон – задоволення наявних потреб породжує нові потреби; *по-друге*, цей зв'язок здійснює функцію контролінгу, спрямований не тільки на констатацію фактів, а й на їх аналіз,

пошук резервів і консультування щодо досягнення цілей ПП, запобігання можливим упущенням.

Започаткуванню політичного процесу має передувати наявність зовнішніх передумов щодо (рис. 2): *ресурсів, видів і способів супроводу* в обсязі і якості достатньому для компенсації їх внутрішньої нестачі; політичної волі до задоволення суспільної потреби; сформованої культури, мотиваційного механізму, соціально-психологічного клімату; достатньої кількості *активних суб'єктів*, спроможних до конструктивної участі у політичному процесі. *Механізми ПП* (рис. 2) є обов'язковою зовнішньою передумовою для забезпечення належного функціонування політичної діяльності, заснованої на Конституційних і нормативно-правових засадах, активні і дієві механізми ДУ, які поєднують політичні суб'єктів уряду і методологію ПП.

Запропоновано поняття «політична діяльність публічної влади», як *діяльність, яка системно поєднує управління, здійснення і забезпечення політичного процесу суб'єктів державної влади і громадянськості з використанням внутрішніх і зовнішніх ресурсів, видів і способів супроводу, механізмів публічної політики.*

Висновки. У ході дослідження з'ясовано, що публічна (державна) політика, політична діяльність суб'єктів публічної влади, як найвагоміша функція публічного управління та адміністрування, підпорядкована законам і закономірностям його існування, спрямована на забезпечення збереження, функціонування і розвиток суспільства. Новочасні конкретно-історичні домінанти посилюють роль державного управління у суспільстві в умовах його демократизації, що актуалізує, зокрема теоретико-прикладні прогалини у розумінні реалізації цієї політичної функції.

Шляхом аналізу понять і категорій, моделей політичної діяльності у суспільстві доведено, що існують два її середовища, штучно створені нарізно суб'єктами публічної влади і громадянськості. Сформульовано поняття «публічна політика», як прогресивний, публічно отриманий суб'єктами публічної влади результат, спрямований на збереження, функціонування і розвиток суспільства.

Розкрито місце, роль і сутність публічного адміністрування в політичному процесі. Охарактеризовано сутність прикметника «публічний», який позначає, з одного боку, відкритість і прозорість (публічність) політичного процесу в інтересах всього суспільства, з іншого боку, підкреслює участь суб'єктів громадськості у цьому процесі.

Шляхом системно-діяльнісного моделювання охарактеризовано політичну діяльність, як відкриту систему, сформульовано поняття «політична діяльність публічної влади», яке розкриває діяльність, як відкриту систему, і яка заснована на поєднанні управління, здійснення й забезпечення політичного процесу суб'єктів публічної влади і громадськості, використанні внутрішніх і зовнішніх ресурсів, видів і способів супроводу, механізмів публічної політики.

Перспективами подальших досліджень у цьому напрямі є визначення і структурування механізмів публічної політики.

Список використаних джерел

1. Деякі питання реформування державного управління України : розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.06.2016 р. № 474-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/474-2016-%D1%80#Text> (дата звернення: 10.12.2020).
2. Публічне управління : термінол. слов. / уклад. : В. С. Куйбіда, М. М. Білинська, О. М. Петроє та ін. ; за заг. ред. В. С. Куйбіди, М. М. Білинської, О. М. Петроє. Київ : НАДУ, 2018. 224 с.
3. Колісниченко Н. Політика та державне управління як соціальні феномени. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2012. Вип. 1 (8). С. 49–59.
4. Пухкал О., Гомоляко О. Публічна та державна політика: єдність та відмінності. *Інвестиції: практика та досвід*. 2017. № 24. URL: <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=5851&i=17> (дата звернення: 10.12.2020).
5. Чальцева О. Концепт «публичная политика»: трудности определения. *Грані: політологія*. 2014. № 3 (107), березень. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/268617281.pdf> (дата звернення: 10.12.2020).
6. Державна політика : підручник / НАДУ при Президентіві України ; ред. кол. : Ю. В. Ковбасюк (голова), К. О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. Київ : НАДУ, 2014. 448 с.
7. Публічне управління та адміністрування : підручник / уклад. В. Д. Бакуменко, О. О. Красноручський ін. ; за заг. ред В. Д. Бакуменка, О. О. Красноручького. Харків : ХНТУСГ, 2019. 270 с.
8. Бондар І. С., Горник В. Г., Кравченко С. О., Кравченко В. В. Політика в публічному управлінні : навч. посіб. Київ : Ліра-К, 2016. 161 с.
9. Афонін Е. А., Бережний Я. В., Валевський О. Л. та ін. Концептуальні засади взаємодії політики й управління : навч. посіб. / за заг. ред. В. А. Ребкала, В. А. Шахова, В. В. Голубь, В. М. Козакова. Київ : НАДУ, 2010. 300 с.
10. Розроблення публічної політики. Практичний посібник / уклад. А. О. Чемерис. Київ : ТОВ «Софія», 2011. 128 с.

11. Аристотель. Політика : пер. з давньогрек. та передм. О. Кислюка. Київ : Основи, 2000. 239 с.
12. Вільна енциклопедія «Вікіпедія». URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9F%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0> (дата звернення: 10.12.2020).
13. Політологічний енциклопедичний словник / упоряд. В. П. Горбатенко ; за ред. Ю. С. Шемшученка, В. Д. Бабкіна, В. П. Горбатенка. 2-е вид., доп. і перероб. Київ : Генеза, 2004. 736 с.
14. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад., голов. ред. В. Т. Бусел. Київ ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.
15. Попов С. А. Інноваційний розвиток системи органів публічної влади: стратегічний підхід : монографія. Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2017. 368 с.
16. Бакуменко В., Попов С., Буткевич А. та ін. Особливості розвитку механізмів публічного управління аудитором. *Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики*. 2020. Т. 2, № 33. С. 74–83.
17. Public – переклад, визначення, синоніми, вимова, транскрипція, антоніми, приклади. *Англійсько-український перекладач & словник*. URL: <https://ua.opentran.net/english-ukrainian/public%20policy.html> (дата звернення: 10.12.2020).
18. Anderson James E. Public Policymaking: An Introduction. Boston. New York, 2003. P. 16–27.
19. Конституція України. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
20. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 р. № 794-VII [чинний]. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 13. Ст. 222.
21. Lasswell H. D. Psychopathology and Politics. Chicago : University of Chicago Press, 1930. 341 p.

References

1. Деякі питання реформування державного управління України: розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.06.2016 р. № 474-р. (2016). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/474-2016-%D1%80#Text>.
2. Publichne upravlinnia: terminol. slov. (2018). V.S. Kuibida, M.M. Bilynska, O.M. Petroie et al. (Eds.). Kyiv: NADU [in Ukrainian].
3. Kolisnichenko, N. (2012). Polityka ta derzhavne upravlinnia yak sotsialni fenomeny. *Derzhavne upravlinnia ta mistseve samovriaduvannia, issue 1 (8), 49–59* [in Ukrainian].
4. Pukhkal, O., Homoliako, O. (2017). Publichna ta derzhavna polityka: yednist ta vidminnosti. *Investytsii: praktyka ta dosvidjennia*, 24. URL: <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=5851&i=17> [in Ukrainian].
5. Chaltseva, O. (2014). Kontsept «publychnaia polytyka»: trudnomyi opredelenyia. *Hrani: politolohiia*, 3 (107), berezen. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/268617281.pdf> [in Ukrainian].
6. Derzhavna polityka. Yu.V. Kovbasiuk, K.O. Vashchenko, Yu.P. Surmin et al. (Eds.). (2014). Kyiv: NADU [in Ukrainian].
7. Publichne upravlinnia ta administruvannia. V.D. Bakumenko, O.O. Krasnorutskoho (Eds.). (2019). Kharkiv: KhNTUSH [in Ukrainian].
8. Bondar, I.S., Hornyk, V.H., Kravchenko, S.O., Kravchenko, V.V. (2016). Polityka v publichnomu upravlinni. Kyiv: Lira-K [in Ukrainian].
9. Afonin, E.A., Berezhnyi, Ya.V., Valevskiy, O.L. et al. (2010). Kontseptualni zasady vzaiemodii polityky u upravlinnia. V.A. Rebkalo, V.A. Shakhov, V.V. Holub, V.M. Kozakova (Eds.). Kyiv: NADU [in Ukrainian].
10. Rozroblennia publichnoi polityky. Praktychnyi posibnyk. A. O. Chemerys (Ed.). Kyiv: TOV «Sofii», 2011. [in Ukrainian].
11. Arystotel. (2000). Polityka. Kyiv: Osnovy [in Ukrainian].
12. Vilna entsyklopediia «Vikipediia». URL: <https://uk.wikipedia.org/>

wiki/%D0%9F%D0%BE%D0%BB%D1%96%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0 [in Ukrainian].

13. Horbatenko V.P. (2004). Politolohichni entsyklopedychnyi slovnyk. Yu.S. Shemshuchenko, V.D. Babkin, V.P. Horbatenko (Eds.). Kyiv: Heneza [in Ukrainian].

14. Velykyi tlumachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy. V.T. Busel (Ed.). (2005). Kyiv; Irpin: VTF «Perun» [in Ukrainian].

15. Popov, S.A. (2017). Innovatsiinyi rozvytok systemy orhaniv publichnoi vlady: stratehichnyi pidkhid. Odesa: ORIDU NADU [in Ukrainian].

16. Bakumenko, V., Popov, S., Butkevych, A. et al. (2020). Osoblyvosti rozvytku mekhanizmiv publichnoho upravlinnia audytom. *Finansovo-kredytna diialnist: problemy teorii ta praktyky*, vol. 2, 33, 74–83 [in Ukrainian].

17. Public – pereklad, vyznachennia, synonymy, vymova, transkryptsii, antonimy, pryklady. *Anhliisko-ukrainskyi perekladach & slovnyk*. URL: <https://ua.opentran.net/english-ukrainian/public%20policy.html> [in Ukrainian].

18. Anderson, James E. (2003). *Public Policymaking: An Introduction*. Boston. New York, 16–27.

19. Konstytutsiia Ukrainy. (1996). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 30, art. 141.

20. Pro Kabinet Ministriv Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 27.02.2014 r. № 794-VII. (2014). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 13, art. 222.

21. Lasswell, H.D. (1930). *Psychopathology and Politics*. Chicago : University of Chicago Press.

Bakumenko V. D.,

Doctor of Science in Public Administration, Professor, Professor of Department of Organization of Production, Business and Management, KNTU RDF named after Petro Vasylenko, Kharkiv, ORCID 0000-0001-7292-637X;

Popov S. A.,

Doctor of Science in Public Administration, Professor, Head of the Department of Humanities and Socio-Political Sciences, ORI NAPA, Odessa, ORCID 0000-0002-0729-9581;

Voshko I. B.,

Student, ORI NAPA, Director of the Municipal Non-Profit Enterprise "Center of Primary Health Care", Novograd-Volyn City Council, Zhytomyr region, Novograd-Volynskiy, ORCID 0000-0002-4939-4018

Public policy as a subject of practical activity of public authorities

Public policy has been studied as a subject of practical activity of public administration. The political activity of government entities is considered to be the most important function of public administration. This function corresponds to the laws and patterns of its existence, aimed at ensuring the preservation, functioning and development of society. The current general social dominants have strengthened the role of public administration in society, the processes of its democratization. Accordingly, in theory and practice, the problems related primarily to the new understanding of the essence of this function in modern conditions have become relevant.

The political sphere of society is represented by two main political environments: power and public. The first was created by public authorities and the other by public institutions. Their characteristics are studied: political subjects, activity, relations and culture. Their common and distinctive features are revealed. Attention is paid to concepts, political subjects of public power and their activities. The concepts and models of political activity of public power are analyzed.

As a result of this analysis, the concept of "public policy" is formulated - a progressive result, publicly obtained by public authorities, which ensures the preservation, functioning and

development of society. The essence of the adjective "public" is revealed. It is a way of denoting: openness and transparency (publicity) of the political process; participation of public entities in it; its implementation in the interests of society as a whole.

A model of political activity of public authorities is developed and described. This model is an open system, combining its main internal (political and managerial processes, resources) and external (prerequisites, resources and mechanisms of public policy) elements. The place, role and essence of public administration by stages of the political process are determined. The concept of "political activity of public power" is formulated.

Keywords: policy» state policy; public policy; public authority; public administration; activity; process; model; subject.

Надійшла до редколегії 01.02.2021 р.

